

* * * * **Fará una entremaliadura cada diumenge** * * * *

ANY 1.er * BARCELONA, 24 JULIOL 1904 * NÚM. 30

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ	PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Rambla de las Flors, 11	Catalunya, un any. . . . 3 Ptas.
— — BARCELONA — —	Idem, un semestre . . 2 íd.
	Extranger, un any. . . . 5 íd.

ARRIBADA AL POBLE

Entre mitj de gran gatzara
dant mercés a tort y a dret
saluda content y alegre
a tothom EN PATUFET.

Desde fora

Malvinatge'l mon dolent! quina gatzara no's va moure axís que 'm van veurer. Ja us dich jo que n'hi havía pera llogarhi cadiras. Tot just ovirava la punta del campanar que'm veig venir una polsaguera per lo camí que va al poble, qu'alló semblava la fi del mon, perque de quitxalla n'hi havía! Mare de Deu! si n'hi havía, de manera qu'entre gossos y marrechs de totas midas armavan un burgit que ni una torrentada de las mes fortas.

Fins lo sagristá de la parroquia que som amichs de una colla d'anys, volía ventar las campanas y valga que la majordona ho va espiar al Senyor Rector y aquest li va prohibir que mogués tanta saragata que desério ho hauría fet; puig li va agafar una rábia a la tía de Mossen Pere, que es la majordona de qui vos parlo, que axís que la trobava fos allá ahont fos, tot seguit li deya alló d'

Espieta del Portal Nou
cada día guanya un sou

y ella s'hi enfadava de tal manera, que's va armar un desori que fins semblava un sainete y sobre tot quan li cantava aquella cansó que diuhen las noyas boy jugant:

Entremhi tots
al ball de la cassarola,
entri vosté
senyora majordona, etc.

y després ab lo puny clos se picava la barba y li feya ganyotas, es dir quasi tota una comedia.

Y quina trasmudació no he trobat entre'ls vehins d'aquest llogaret de desde que jo no hi havía estat! Sabeu la barretina que jo rumbeijo per ciutat ab tan d'orgull y qu'es lo que mes m'alaban las personas de gust y de bon criteri catalá?, donchs lo jo-

vent se'n dona vergonya de portarla, los pallussos! tots van ab catxuxa que fant una fila que semblan gossos ensinestrats. Y fins las noyas van á la moda de París ¡las bonifacias! Si no que no m' escau lo paper de Jeremías, prou me posaría a plorar al veurer tants disbarats, puig be puch dir alló tant sabut:

¡Jerusalem! ¡Jerusalem!
com mes anem menos valem!

En fí, n'he vistas tantas de desgracias per l' istil, tant tost he arribat aquí, que si no que ja res m'espanta quasi me'n entornaría, cregueu que no vos enganya vostre amich

EN PATUFET

La Bolva d'Escardot

IDILI

Ab mandrosa voleyada
giravolta per l'ermot
una bolva arrebassada
de la flor del escardot.
Un baylet, vingut a cassa
de papellonas, veyent
la bolva que prop d'el passa
se llensa a son seguiment.
Y corra y trota ab dalera
y salta y reprén son trot
sempre al darrera, al darrera
de la bolva d'escardot.
La aconsiga alguna volta,
fins li passa un cop devant,
y ella puja... y baixa... y volta
com fent burla del infant.
¡Pobre infant! que ab tanta pressa
y ab tant brasseig y tant salt,
la fa partir més depressa,
la fa volar molt més alt.
Fins que al pérdrela de vista
fatigat y abandonant
l'últim somni de conquista
torna avall ploriquejant,
sens mirar may enderrera
per saber qu'en tot l'ermot
no ha aixafat en sa carrera
mes que bolvas d'escardot.

APELES MESTRES

La Tafanera

La tafanería es una de las faltas que més nos degrada y la que'ns fa sofrir humillacións més penosas.

Donya Vicenta, viuda d'un valent oficial de marina, tenía dos fills y una filla, Quimet, Pere y Clara, qu'eran l'alegría de la bona senyora.

Los dos germáns seguían ab afició'ls estudis

de l'honrosa carrera del seu pare y no pensavan en altra cosa que'n aplicarse pera arribar a ser, ab lo temps, uns bons oficials de marina. Feya poch que havían arribat de l'Academia, aprofitant lo mes de vacacións que cad'any per l'estiu disfrutavan. No cal dir si la seva mare n'estava satisfeta, com aixís ma-

teix ne participava Clara, de veure's entre'ls amables companyóns de l'infantesa.

Clara tenía un cor bonuadós, agradable, y sabía captarse ben prompte l'estimació de tothom, pero tenía un defecte: era molt curiosa, més ben dit, tafanera, y això li restava'l mérit de totas las altras bonas qualitats que tenía.

La seva mare l'havía sorpresa moltas vegadas detrás de las portas escoltant lo que reservadament enrahonava; com també la havía trovat detrás d'algún armari espiant lo que succehía. Ni la por, ni la vergonya, ni'ls renys, podían curarli un defecte tant impertinent.

Anant a passeig, sempre estava fixa en las conversas dels altres y no feya may cas dels conseils y observacións que sa bona mare li dava.

Una vegada, tant distreta estava, escoltant la conversa de dos senyoras, que la van deixar sola, y una volta cansada d'escoltar las cosas que'n aquella conversa's dirían, va trovarse abandonada entre tanta gent com hi havía en aquell passeig. Las llágrimas van puntejarli y,

avergonyida, va tenir que tornar cap a casa tota sola, y al arrivar, no fou mala la repulsa que's guanyá, puig li varen prometre que sempre li farían lo mateix mentres no's curés d'un vici tant lleig com aquell.

Tots esperavan que de aquets escarments curaría, pero fou al revés. Mentres los seus germáns passavan las vacacións d'estiu, no semblava sino que encar se li havía despertat més inténs que may aquest mal vici. Moltas vegadas, tot bromejant, s'havían burlat de son defecte ab xascos y mofas propias de col-legials. Una vegada estavan en lo seu quarto'ls dos germáns, quan de repent observan que per la escletxa que de la porta havía quedat mitj oberta hi entrava un tros del vestit de Clara, que'l vent empenyía cap dintre. En Quimet, que era'l més aixerit, sens fer soroll va anar fins á la porta, y tancantla ab rapidesa va encloure'l vestit de la seva germana, la que, veyent que eran inútils tots los esforsos pera lliurarse de la estratagema, estava a punt de cridar, mes observá que si deya alguna cosa tothom se'n enteraría y's faría més públich son defecte, com aixís mateix tampoch podía quedar en aquella situació, puig que 'l primer que la vegés ex-

plicaría a tothom lo que li acabava de succehir; de manera que resolgué despullarse del vestit que portava, y quedant ab no més que la camisa fugí més que corrent cap al seu quarto pera posarse altra roba. Mes, al atravessar

la sala, veijé que venía cap a ella lo jardiner, que cridá, espantat:—¿Qué es això que veig, una bruixa?—Y ella, esporuguida, torná enrera y sens saber lo que's feya va entrar en lo quarto de la cambrera, la que, sorpresa de moment, y burlantsen després, al saber lo fet, va calmarla un xich proporcionantli altra roba pera abrigarse del fret y'l susto que havía passat. Ab tot això los seus germáns havían avisat a donya Vicenta lo que passava y li entregaren lo vestit, que havía quedat agafat a la porta. Això li valgué una séria reprimenda, mes tampoch va fer l'efecte que s'esperava.

Com s'acostava'l día de marxar los dos alumnos de marina, donya Vicenta volgué obsequiarlos ab una gran festa á ells dedicada y convidá á tots los joves y nenas amigas y conegudas de la casa. Clara va vestirse ab una elegancia y un gust que cridavan l'atenció. Tot estava a punt de caramel-lo, com se sol dir. En lo saló hi havía una concurrencia distingida.

(seguirá)

Si, amiguets, m'hi vaig abandonar a la ventura. Ja feya días que un amich meu no'm callava may, sempre ab lo mateix:—¿quán vindrás a las Arenas?; mira que avuy fan això, mira que avuy fan allò— y may me decidía, fins qu'un día, o mellor dit, una nit, vaig animarme y ja está, cap a la ópera falta gent.

Figureuvos que pera anarhis'had'agafar lo tranvía eléctrich de la esquerra, aquell que va al hospital, al escorxador y a la presó nova, en una paraula, tot cosas que si sou aprensius... us fan agafar

pell de gallina. Jo'm creya que hi portavan de franch perque la gent prenía'ls tranvías a esgarrapadas, sort que'n aquella hora los municipals sopan y no estant pel ordre, que sino... també passaría lo mateix. Ja m'hi veya apurat pera pendrer lloch; en lo cotxe hi havía mes passatjers drets que assentats; prou n'hi ha de quadrets, lletreros y avisos, l'un prohibeix lo portar roba bruta, l'altre l'escupir, l'altre'l fumar, l'altre... pro encara hi falta'l principal, un que digui que cada hu fassi lo que li dongui la gana, potser allavors per la costúm de no obehir, tothom sería prudent y's cumpliría la lley.

Al últim, després de passar vintinou peripecias y mitja, vaig arribar a puesto y un escamot de revenedors va voltarme oferintme butacas, rosquillas, entradas, vanos, gasseosas, cacauhets, una barreija, noys; que atolondra al que no hi está acostumat. Vaig demanar una entrada de sol creyentme que era mes barato y van dirme que allá tots eram iguals; això'm va dar ánimo y vaig pensar: potser si que en una plassa de toros haurás trovat la igualtat devant la lley.

Agafo'l paperet y cap dintre; ¡ah! respiro; quan vaig veure tanta gent y tans llums, vaig dirme: això deurá ser bo, prench una cadira, demano un refresch y al cap de un ratet fan l'avís, toca la música y surt lo primer toro, vull dir, fan lo primer acte que va passar sense cap incident. Per la concurrencia la quadrilla es lo de menos, tothom te feyna a ventarse, a mirar als vehins, a pendrer xops y a llegir lo diari. Estarian a mitja funció que ja'm vaig sentir prou recreyat y me 'n vaig anar per por de no trovar tranvía a la sortida.

En resúm: la *corrida* regular, en *fulano* be en los aguts, en *sutano* un xich cobart ab la capa, en *menguano*, molt seré en la hora de morir, lo director

moltdiscret ab calsas de fil crú y sabatillas; cavalls morts, cap; la plassa un ple; no's va tenir de retirar cap artista pels mansos; l'arrastre no existeix, igual que las banderillas de foch. També han suprimit las orellas y'ls puros y sombreros de las ovacións (y la fresca també).

Sota la fresca divina
d'un arbre frondós del Parch
s'inspirava un modernista.

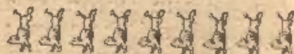
En lo Liceu, aquest hivern, hi haurá empresa nova que, segóns diuhen, s'hi vol lluhir; ha contractat *ganado* de *(ripa)* Milán, de bona estampa y de moltas lliuras *(esterlinas)*. S' estant activant las obras necessarias de la platea; las funcións se farán a la nit, (tampoch hi haurá sol,) al final darán un toro de gracia pel públich y s'acabará l'espectacle ab un sorprendent castell de fochs.

No se sospendrán las funcións per causa del temps.

La primera *corrida* d' abono s'anunciará oportunament.

Avís. S'admeten *monos sabios de ambos sexos* pel coro.

Cristoful

Y un aucell que l'escoltava
planyentse de sas desditxas
la tarjeta li enviava.

La Guerra y la Pau

La guerra es negra, du'l dol
y arrastra tots los perills,
deixa pares sense fills
y viudas sense consol.
La pau es blanca, du'l pá
que alimenta nit y día
dona a l'ánima alegría
y al malalt fa estarne sá.

A. A.

Al sortir lo sol

Al sortir lo sol quan la nit corra a son fí, Barcelona pren un aspecte verament fantástich, l'obrer que passa tota la nit ab un son, desperta com si una fletxa lo traspassés. Barcelona pren l'aspecte deciutat comptal y lo moviment comensa a sentirse, las sirenas y campanas cridan al obrer al trevall; en la mar, los vapors ab sos xiulets característichs venen a despertar la cridoría y lo moviment y en tot y per tot sembla que una ma misteriosa hagi vingut a pendrer la tranquilitat, sembla que una fada hagi convertit a Barcelona en un gran centre fabril, comercial... Lo sol apunta sos fils daurats, com que vingués a lliurarnos de las tristas garras de la nit pera donarnos la llum y la realitat del día. Lo pobre y lo rich

emprenen allavors la tasca obligatoria del honrat trevall.

ALEXANDRE BULART

La sortija

Noys s'acosta ja la festa.
Tal sortija com aquesta
de segur l'haurán vist pochs;
amaniu, donchs, banderetas
de paper, y feu bombetas,
salamons, tiras de flochs

Pero mon consell creguéu
de cadenas no'n poséu

Adorneu be la capella,
feu que siga rica y bella;
poséu llums jo'ls pagaré
lloguéu robas viroladas,
compreu mata, y feu arcadas
sobre tot qu'estiga bé.

Mes, cadenas, no, per Deu;
ni jugant may las volgueu.

ANTONI CARETA

Somni d'infant

—¡Ay mareta meva!
un papu jo he vist
que n'era tot negre,
de vermell vestit.
Sobre'l cap portava
dos quas de serp,
y als dits unas unglas
qu'en semblavan dents.
La barba rissada
ab deu ó vint pels,
orellas tan amples
molt mes que sos peus;
Tenia una vista
com los esparvers,
y unas alas grossas
ab punxas d'acer;
De tan flach que n'era,
no's veya la pell,
sols ossos sortian
del cos d'aquell ser.
Estirava uns brassos
peluts, llarchs y prims,
y fentme ganyofas
voltava en mon llit.
De sopte's cargola
llensant forts gemechs,
trayent foch sa boca.....
y no l'he vist mes.
. . . .
Llavors per mon rostre,
com si fossiu vos,
una ma molt fina
passava ab dolçor.
Y'm digué besantme:
—Dorm, angel d'eix mon,
que per tu Deu vetlla...—
fugint tot d'un cop.
Desprès me desperto
sentintme neguit
repasso ma cambra...
ja res mes he vist...
¿Aquell de las festas,
somris y petons,
dihentme, dorm angel;
¡oh, mare! ¿erau vos?
—No, que n'era un angel
per Deu enviat,
que als nins guarda sempre
de caure'n pecat.

JOSEPH M.ª VIVES

Manresa 5 Juliol de 1904.

Per defensar cosas raras
y maltractar las virtuts
à voltas dels fets dels pares
los fills ne van geperuts

P. O.

Epigrama

—Quimet, ¡m'm tens empipada!
¡ja estich de tu fins al nas!
ahi't va relliscá un vás
y ara la tassa trencada.
Aixís parlava la mare
al nen qu'estava mitj rihent,
mentres que ab ayre indulgent
lo contemplava son pare.
Y un cop ella hagué callat,
llavors contestá aquell nap:
—«Oh, y zort encara que'l tap
de zuro no z ha tencat»

LLUISET LLANSA

Colaboració Infantil

—

Quento

Un pagés va comprar un ruch a un home vell del seu poble, asegurantli que li pagaría lo dimecres vinent perque havía de anar a fira a vendrer tossinos, y'l vell se'n conformá. Arrivá'l dimecres y'l bon home se llevá a las 3 del matí encaminantse ell y'l ruch junt ab los tossinos a un poble molt lluny del seu, hi arrivá á temps encara arreplegant lo mi-

La meva germana gran
rumia qui podrá ser
qu'ha regalat aquest ram...
y es lo vell del jardiner!

Fill del home y de la dona
tu que al mon hi vens de pas
la llevor que sembrarás,
si sabs escullirla bona,
també bo'l fruyt ne treurás,

P. O.

llor puesto. Despres d'haver portat lo ruch al hostal passaren duas horas sens que ningú li demanés preu. La gent anave aumentant hasta que s'arrivaren a reunir bona cosa de donas, homens, nens y nenas, lo que indicava hi hauría un bon mercat. Faría quatre horas que'l bon pagés s' estava assegut, quan se li presentá un senyor demanantli lo preu dels tossinos. Lo pobre pagés li va dir lo mes justet y'l senyor se'n conformá, pagantli al acte mateix. Lo bon home allargá la má y desprès de preguntar si n'hi havía alguna de falsa se las enrotllá en lo mocador pera no pérdrelas, y agafant las cistellas marxá cap al hostal a menjar una caixelada mes conten que'l mon. Després desfé lo mocador pera pagar al hostaler, li doná una petiteta propina, cargolá un cigarret y altre vegada ell y'l ruch junt ab las cistellas cap al seu poble. Caminaven ab tota calma hasta que arribaren a un punt en que's veya lo seu poble, aquell home molt content perque podía cumplir lo promés, ficá la má a la butxaca pera treurers los diners del ruch y recontarlos, mes gran fou sa sorpresa quan se trobá sense lo mocador ahont hi portava los diners. No sabía lo que li pasaba. Torná enrera pro ¡cál ni rastre, lo bon pagés carregat de bondad, se encaminá en busca del amo del ruch pera esplicarli la feta pro 'l vell no'n volía sapiguer res, perque també era un pagés com ell que va tenir que vendrer lo ruch pera pagar altres necessitats. Al últim veyent que no podia cobrar se li apoderá d'una miqueta de terra que ja feya tres anys no hi havía pogut cullir res. Lo pobre pagés quedá reduhit a la verdadera miseria, tenint de vendrer lo ruch que no n'hi donaren ni la meytat del preu que n'hi demaná lo vell.

JERONI TORNER
(14 anys)

Fent puntas

La meva germaneta
fa puntas al coixí,
las fa tota soleta
sentada en lo jardí;
de flors está voltada
que acaban de florí,
n hi fa bonica ombreta
un test de llessamí
ne te bona amigueta
que sempre ab ella va
que'n comptes d' ajudarla
la fa sols enfadá
are hi ve ab unas ninas
demá hi vé a brenar
y avuy cullin floretas
no'ns deixa trevallar
y arriba lo cap vespre
y la tasca no está
perque ve l'Angeleta
a fentse destorbá.

A. P. Rigau

* *

Patufet, quant tu vas naixer
va haverhi festa al carrer,
y'l dia de batejarte
¡quin jorn mes maco va ser!.
Y 's compren, com qu'ets [tant guapo
tant bufó y rexinxolat
desde'l jorn que't van [coneixer
tots los nens bons t'han [aymat

Lluis M.ª Ballarín

Una puntada de peu
ab viatje franch de debó
ida y *vuelta* ab topaments
com los trens quan fan el boig

Endevinallas ab premis

Endevinalla

¿Qué es aquella cosa
que tothom ho te
hasta las pedretas
de lo meu carré?

Conversa

—L'altre dia vaig comprarme duas cadenas pel rellotje, al carrer de la Palla, una pel meu noy y una per mi.
—¿Bonas?
—Ca una ensarronada
—¿De qué eran?
—De... ja ho he dit.

Geroglífich

IIEII
QN
I
LLS
ON
BB
TIA TIA TIA

Donaré 25 premis consistens cada un en:

1 Auca de Historia de Catalunya
2 Postals y
1 Vano

als 25 primers endevinadors que enviihin la solució exacta de la Conversa, la Endevinalla y lo Geroglífich.

Condicións

Primera: Las solucións de fora han de venir forsosament en un sobre obert que digui: ORIGINAL PERA IMPREMPTA y a sota la direcció, ab no mes que un sagell de 1 quart de céntim.

Segona: Las solucións de Barcelona poden entregarse a la ma enviantlas a l'Administració, Rambla de las Flors, n.º 11 entressol.

Tercera: Junt ab la solució s'hi ha de posar lo nom del nen o nena encertador, edat y'l nom del carrer, número y pis.

Quarta: Los noms dels 25 premiats se publicarán en lo número 32, senyalantse alashoras los días pera recullir los premis.

Quinta: Admeteré solucións fins al día 4 de Agost a las 7 del vespre.

SOLUCIÓNS
corresponents al número 28

Han enviat solucións exactas: En Miquel Miró, de Montblanch.—En Angelet Boixader, de Barcelona.—En Tomaset Cermeño, de íd.—En Lluis Homs, de íd.—En Enrich Escubós, de íd.—En Santiago Escuder, de Montblanch.—En Joan Llenas, de Barcelona.—En Antonet Morera Ribas, de íd.

Correu

Medallas: En Alexandre Bulart.—En Joseph M.ª Vives.—En Lluis M.ª Ballarin.—En Miquel Miró.—En Joseph Mercader.—En Tomaset Cermeño.—En Ramón Farré.—En Ernest de Vilasar.—En Angelet Boixader.—En P. Feliu.—En Baldomero Garriga.—En I. Mercader.—En Joseph M.ª Farré.

Carbassas: En Joseph López.

—

En Pascual Gibanel, los dibuixos han de ser fets ab tinta negra.—En R. Durán, lo mateix li dich.—*Plaf*, fassi'l favor d'enviarnos son nom verdader.—En Manel Pinós, no envihi trevalls tan llarchs.—En J. Estivill, es massa politich.—En Geroni Torner, los seus trevalls esperan torn com los demés, no firmi ab pseudonim.

Tip. «ARTE MODERNO» de Vega y Mascaró, Passeig de Gracia, 83, baixos

Visitas d'«En Patufet»
a En Narcis Oller
Vosté es lo novelista
que ha fet mes rotllo
per xo jo ben content
prou li recordo;
Per si acás algún dia
que ab calma's trobi
m'envihi duas lletras
pel meu periódich.
PEC